DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 18 juli 2006 *

I mål C-519/04 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 22 december 2004,

David Meca-Medina, Barcelona (Spanien),

Igor Majcen, Ljubljana (Slovenien),

företrädda av J.-L. Dupont och M.-A. Lucas, avocats,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av O. Beynet och A. Bouquet, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: franska.

Republiken Finland, företrädd av T. Pynnä, i egenskap av ombud,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Rosas samt domarna J. Malenovský (referent), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet och A. Ó Caoimh,

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 23 mars 2006,

och efter att den 23 mars 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 David Meca-Medina och Igor Majcen (nedan gemensamt kallade klagandena) har yrkat att domstolen skall upphäva den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 30 september 2004 i mål T-313/02, Meca-Medina och Majcen mot kommissionen (REG 2004, s. II-3291) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten deras talan

om ogiltigförklaring av det beslut som fattades av Europeiska gemenskapernas kommission den 1 augusti 2002 om avslag på det klagomål som klagandena ingett mot Internationella olympiska kommittén (nedan kallad IOK), i syfte att få fastställt att vissa bestämmelser som denna antagit och som genomförts av Internationella simförbundet (nedan kallat FINA) samt vissa förfaranden för dopningkontroll är oförenliga med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om konkurrens och frihet att tillhandahålla tjänster (ärende COMP/38158 Meca-Medina och Majcen mot IOK) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund till tvisten

2 Förstainstansrätten sammanfattade i punkterna 1–6 i den överklagade domen de aktuella antidopningsreglerna (nedan kallade de omtvistade antidopningsreglerna):

"1 ... IOK är den högsta myndigheten inom den olympiska rörelsen, vilken omfattar de olika internationella idrottsförbunden, häribland ... FINA.

2 FINA genomför inom simningen, genom sina Doping Control Rules (dopningsregler, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för omständigheterna i målet, nedan kallade DC), den olympiska rörelsens antidopningskod. I regel 1.2a i DC definieras dopning som en 'förseelse när en förbjuden substans påträffas i vävnad eller vätskor från en idrottsutövares kropp'. Denna definition ligger i linje med definitionen i artikel 2.2 i den ovannämnda antidopningskoden, där det anges att dopning skall anses vara 'förekomst av en förbjuden substans i en idrottsutövares kropp, bruk av en sådan substans eller bruk av en förbjuden metod'.

3 Nandrolon och dess metaboliter, norandrosteron (NA) och noretiocholanolon (NE) (nedan tillsammans kallade nandrolon), är förbjudna anabola substanser. Enligt den praxis som följs av 27 laboratorier som är ackrediterade av IOK och FINA, och för att ta hänsyn till endogen produktion av nandrolon, som således inte är förbjuden, anses förekomsten av denna substans i manliga idrottares kroppar utgöra dopning endast om koncentrationen överskrider ett gränsvärde på 2 nanogram (ng) per milliliter (ml) urin.

4 Första gången som en idrottare befinns ha dopat sig med en anabol steroid skall vederbörande avstängas i minst fyra år enligt regel 9.2a i DC. Detta straff kan emellertid mildras enligt regel 9.2 sista meningen i DC och reglerna 9.3 och 9.10 i DC, om idrottaren styrker att han eller hon inte har intagit den förbjudna substansen medvetet eller styrker hur nämnda substans har kunnat finnas i hans eller hennes kropp utan att idrottaren kan anses ha varit vårdslös.

5 Straffen utdöms av FINA:s Doping Panel (dopningskommitté), vars beslut kan överklagas till Court of Arbitration for Sport (skiljedomstolen för idrott, nedan kallad CAS) enligt regel 8.9 i DC. CAS har sitt säte i Lausanne och finansieras och administreras av ett självständigt organ inom IOK, International Council of Arbitration for Sport (Internationella rådet för skiljedom för idrott, nedan kallat ICAS).

6 Mot skiljedomar meddelade av CAS kan talan väckas vid den federala högsta domstolen i Schweiz, som är behörig domstol för prövning av talan mot internationella skiljedomar meddelade i Schweiz."

3 I punkterna 7–20 i den överklagade domen sammanfattade förstainstansrätten bakgrunden till tvisten:

"7 Sökandena är två professionella idrottsutövare som utövar långdistanssimning, som är simningens motsvarighet till maraton.

8 Vid en dopningskontroll som utfördes den 31 januari 1999 under världscupen i långdistanssimning i Salvador de Bahia (Brasilien), där sökandena hade slutat på första respektive andra plats, testade de båda positivt för nandrolon. Provresultatet för David Meca-Medina var 9,7 ng/ml och för Igor Majcen 3,9 ng/ml.

9 FINA:s Doping Panel beslutade den 8 augusti 1999 att avstänga sökandena i fyra år.

10 Sökandena överklagade avstängningsbeslutet till CAS, som genom skiljedom av den 29 februari 2000 fastställde detsamma.

11 Vetenskapliga experiment visade i januari 2000 att nandrolonets metaboliter kan produceras endogent av människokroppen vid intag av vissa livsmedel, som till exempel kött från okastrerade hangrisar, i halter som kan överskrida det tillåtna gränsvärdet.

12 Mot bakgrund av denna utveckling kom FINA och sökandena överens om att, genom ett skiljeavtal av den 20 april 2000, på nytt överlämna ärendet till CAS för omprövning.

13 CAS beslutade genom skiljedom av den 23 maj 2001 att förkorta sökandenas avstängningar till två år.

14 Sökandena har inte väckt talan mot denna skiljedom vid den federala högsta domstolen i Schweiz.

15 Genom skrivelse av den 30 maj 2001 ingav sökandena ett klagomål till kommissionen med stöd av artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), angående en överträdelse av artiklarna 81 EG eller 82 EG.

16 I sitt klagomål ifrågasatte sökandena huruvida vissa bestämmelser som antagits av IOK och genomförts av FINA, som till exempel vissa förfaranden i fråga om dopningskontroll, var förenliga med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om konkurrens och frihet att tillhandahålla tjänster. För det första anförde sökandena att fastställandet av gränsvärdet på 2 ng/ml utgör ett samordnat förfarande mellan IOK och de 27 laboratorier som är ackrediterade av denna organisation. Enligt sökandena är detta gränsvärde dåligt underbyggt på vetenskaplig nivå och kan medföra att idrottsutövare som är oskyldiga eller helt enkelt vårdslösa avstängs. I sökandenas fall kunde provresultaten som visade att de överskridit gränsvärdet bero på att de ätit en maträtt som innehöll kött från okastrerade hangrisar. Vidare ansåg sökandena att det förelåg omständigheter som förstärkte gränsvärdets konkurrensbegränsande karaktär, nämligen att IOK hade antagit en objektiv ansvarsmekanism, och att det hade inrättats instanser med ansvar för att genom skiljedom lösa tvister inom idrotten (CAS och CIAS), vilka inte var tillräckligt självständiga i förhållande till IOK.

17 Enligt detta klagomål medför tillämpningen av dessa regler (nedan kallade de omtvistade antidopningsreglerna) att idrottsutövarnas ekonomiska friheter åsidosätts, vilka bland annat garanteras genom artikel 49 EG, och, ur konkurrensrättslig synvinkel, att de rättigheter som idrottsutövarna kan åberopa med stöd av artiklarna 81 EG och 82 EG åsidosätts.

18 Kommissionen delgav genom skrivelse av den 8 mars 2002 med tillämpning av artikel 6 i kommissionens förordning (EG) nr 2842/98 av den 22 december 1998 om hörande av parter i vissa förfaranden enligt artiklarna [81] och [82] i EG-fördraget (EGT L 354, s. 18) sökandena skälen till att den inte ansåg sig kunna bifalla klagomålet.

19 Sökandena lämnade genom skrivelse av den 11 april 2002 sina synpunkter på skrivelsen av den 8 mars 2002.

20 Genom beslut av den 1 augusti 2002 ..., avslog kommissionen sökandenas klagomål, efter att ha analyserat de omtvistade antidopningsreglerna enligt konkurrensrättsliga bedömningskriterier och kommit fram till att dessa regler inte omfattades av förbudet i artiklarna 81 EG och 82 EG ..."

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

4 Klagandena väckte den 11 oktober 2002 talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet vid förstainstansrätten. Klagandena anförde tre grunder till stöd för sin talan. För det första gjorde de gällande att kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska och rättsliga omständigheterna, genom att anse att IOK inte är ett företag i den mening som avses i gemenskapsdomstolarnas rättspraxis. Vidare ansåg de att kommissionen hade gjort en felaktig tillämpning av de kriterier som domstolen uppställde i dom av den 19 februari 2002 i mål C-309/99, Wouters m.fl. (REG 2002, s. I-1577) genom att anse att de omtvistade antidopningsreglerna inte utgör en konkurrensbegränsning i den mening som avses i artikel 81 EG. Slutligen hade kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska och rättsliga omständigheterna i punkt 71 i skälen till det omtvistade beslutet genom att underkänna de av klagandenas invändningar mot antidopningsreglerna som grundade sig på artikel 49 EG.

5 Republiken Finland ansökte den 24 januari 2003 om att få intervenera till stöd för kommissionen. Ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning biföll denna ansökan genom beslut av den 25 februari 2003.

6 Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten klagandenas talan.

7 I punkterna 40 och 41 i den överklagade domen fann förstainstansrätten, med stöd av domstolens rättspraxis, att även om de förbud som föreskrivs i artiklarna 39 EG och 49 EG är tillämpliga på regler som antagits på idrottsområdet och som rör det ekonomiska inslag som kan finnas i idrottsverksamhet, omfattar de förbud som föreskrivs i dessa bestämmelser i EG-fördraget däremot inte rent idrottsliga regler, det vill säga regler som rör frågor som endast berör idrotten och som i sig inte har något med ekonomisk verksamhet att göra.

8 Förstainstansrätten angav i punkt 42 i den överklagade domen att det förhållandet att rent idrottsliga regler inte har något med ekonomisk verksamhet att göra, vilket har till följd att dessa regler inte omfattas av tillämpningsområdet för artiklarna 39 EG och 49 EG, även innebär att dessa regler inte har något att göra med ekonomiska konkurrensförhållanden. Detta har till följd att de inte heller omfattas av tillämpningsområdet för artiklarna 81 EG och 82 EG.

9 I punkterna 44 och 47 i den överklagade domen ansåg förstainstansrätten att förbudet mot dopning grundar sig på rent idrottsliga överväganden och att det således inte har något att göra med ekonomiska överväganden. Den fastställde att antidopningsreglerna följaktligen inte kan omfattas av fördragets bestämmelser om de ekonomiska friheterna, i synnerhet inte av artiklarna 49 EG, 81 EG och 82 EG.

10 Förstainstansrätten ansåg i punkt 49 i den överklagade domen att de omtvistade antidopningsreglerna, vilka inte har något diskriminerande syfte, har ett nära samband med idrotten som sådan. Förstainstansrätten konstaterade även i punkt 57 i den överklagade domen att det förhållandet att IOK eventuellt hade som mål att bevara de olympiska spelens ekonomiska potential — ett mål som enligt klagandena själva är legitimt — när den fastställde de omtvistade antidopningsreglerna inte i sig medför att dessa regler inte skall anses vara rent idrottsliga.

11 Förstainstansrätten preciserade vidare i punkt 66 i den överklagade domen att kommissionen i det omtvistade beslutet funnit att de omtvistade antidopningsreglerna, på grund av sin karaktär av rent idrottsliga regler, inte faller inom tillämpningsområdet för artiklarna 81 EG och 82 EG. Hänvisningen i samma beslut till analysmetoden i domen i det ovannämnda målet Wouters m.fl. kan under alla omständigheter inte ändra denna slutsats. Vidare ansåg förstainstansrätten i punkt 67 i den överklagade domen att det endast är rättskipningsorganen för idrottstvister som är behöriga att göra en prövning av dessa regler.

12 Förstainstansrätten underkände även den tredje grunden som åberopats av klagandena och fastställde i punkt 68 i den överklagade domen att de omtvistade antidopningsreglerna var rent idrottsliga och således inte föll inom tillämpningsområdet för artikel 49 EG.

Yrkandena i överklagandet

13 Klagandena har yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen,

— bifalla de yrkanden som framställts i första instans, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

14 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— i första hand ogilla överklagandet i dess helhet,

— i andra hand bifalla de yrkanden som framställts i första instans och ogilla talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, samt

— förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

15 Republiken Finland har yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet i dess helhet.

Överklagandet

16 Klagandena har åberopat fyra grunder till stöd för sitt överklagande. Med sin första grund, som består av flera delgrunder, har de gjort gällande att förstainstansrätten i den överklagade domen gjort en felaktig rättstillämpning när den funnit att de omtvistade antidopningsreglerna inte faller inom tillämpningsområdet för artiklarna 49 EG, 81 EG och 82 EG. Med sin andra grund har de hävdat att innehållet i det omtvistade beslutet förvanskats i den överklagade domen. Med sin tredje grund har de gjort gällande att den överklagade domen är felaktig i formellt hänseende genom

att den innehåller motsägelser i skälen och att den är bristfälligt motiverad. Med sin fjärde grund har de gjort gällande att den överklagade domen varit behäftad med rättegångsfel då förstainstansrätten åsidosatt rätten till försvar.

Den första grunden

17 Den första grunden avseende felaktig rättstillämpning består av tre delar. Klagandena har för det första gjort gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig tolkning av domstolens rättspraxis rörande förhållandet mellan idrottsliga regler och tillämpningsområdet för fördragets bestämmelser. De har för det andra gjort gällande att förstainstansrätten, mot bakgrund av denna rättspraxis, gjort en felaktig bedömning av räckvidden av antidopningsregler i allmänhet och de omtvistade antidopningsreglerna i synnerhet. De har för det tredje hävdat att förstainstansrätten felaktigt ansett att dessa regler inte kunde anses utgöra ett marknadsagerande som faller under tillämpningsområdet för artiklarna 81 EG och 82 EG och därför inte kunde bli föremål för den analysmetod som utvecklats av domstolen i domen i det ovannämnda målet Wouters m.fl.

Den första grundens första del

— Parternas argument

18 Enligt klagandena har förstainstansrätten gjort en felaktig tolkning av domstolens rättspraxis enligt vilken idrottsutövning inte omfattas av gemenskapsrätten annat än i den mån den utgör en ekonomisk verksamhet. I synnerhet har domstolen aldrig, i motsats till vad förstainstansrätten funnit, generellt uteslutit rent idrottsliga regler från fördragets tillämpningsområde. Även om domstolen har ansett att bildandet av landslag är en rent idrottslig fråga vilken i sig inte har något med ekonomisk

verksamhet att göra, har förstainstansrätten inte därav kunnat dra slutsatsen att alla regler som rör rent idrottsliga frågor i sig inte har något med ekonomisk verksamhet att göra, och därmed inte omfattas av de förbud som föreskrivs i artiklarna 39 EG, 49 EG, 81 EG och 82 EG. Således borde begreppet rent idrottsliga regler vara begränsat till att gälla endast regler om sammansättning och bildande av landslag.

19 Klagandena har vidare hävdat att förstainstansrätten felaktigt ansett att rent idrottsliga regler är nödvändiga för att idrottstävlingar skall kunna anordnas och genomföras på ett riktigt sätt. Enligt domstolens rättspraxis skall de nämligen även avse idrottsevenemangens speciella karaktär och sammanhang. De har även gjort gällande att på grund av den professionella idrottsutövningens odelbara karaktär är den uppdelning som förstainstansrätten gjort mellan en ekonomisk dimension och en icke-ekonomisk dimension av samma idrottsutövning helt konstlad.

20 Enligt kommissionen har förstainstansrätten gjort en korrekt tillämpning av domstolens rättspraxis enligt vilken rent idrottsliga regler i sig inte omfattas av bestämmelserna om fri rörlighet. Det är alltså fråga om ett allmänt undantag för rent idrottsliga regler, vilket inte begränsar sig till sammansättningen och bildandet av landslag. Vidare ser inte kommissionen på vilket sätt en regel som endast berör idrotten och som avser idrottsevenemangens speciella karaktär inte skulle kunna vara nödvändig för att genomföra idrottstävlingar på ett riktigt sätt.

21 Den finska regeringen anser att förstainstansrättens bedömning överensstämmer med gemenskapsrätten.

— Domstolens bedömning

22 Domstolen erinrar om att utövandet av idrott — med beaktande av gemenskapens mål — omfattas av gemenskapsrätten försåvitt den utgör en ekonomisk verksamhet i den mening som avses i artikel 2 EG (se dom av den 12 december 1974 i mål 36/74, Walrave och Koch, REG 1974. s. 1405, punkt 4, svensk specialutgåva, volym 2, s. 409, av den 14 juli 1976 i mål 13/76, Donà, REG 1976. s. 1333, punkt 12, svensk specialutgåva, volym 3, s. 169, av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman, REG 1995, s. I-4921, punkt 73; av den 11 april 2000 i de förenade målen C-51/96 och C-191/97, Deliège, REG 2000, s. I-2549, punkt 41, och av den 13 april 2000 i mål C-176/96, Lehtonen och Castors Braine, REG 2000, s. I-2681, punkt 32).

23 När en idrottslig verksamhet har karaktären av förvärvsarbete eller tillhandahållande av tjänster mot betalning, vilket är fallet med professionella eller halvprofessionella idrottsutövares verksamhet (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen Walrave och Koch, punkt 5, Doná, punkt 12, och Bosman, punkt 73), faller den således närmare bestämt inom tillämpningsområdet för artikel 39 EG och följande artiklar eller artikel 49 EG och följande artiklar.

24 Dessa gemenskapsrättsliga bestämmelser om fri rörlighet för personer och om friheten att tillhandahålla tjänster reglerar inte bara offentliga myndigheters verksamhet. De omfattar även andra former av reglering, som avser att på ett kollektivt sätt reglera förvärvsarbete och tillhandahållande av tjänster (domarna i de ovannämnda målen Deliège, punkt 47, samt Lethonen och Castors Braine, punkt 35).

25 Domstolen har emellertid slagit fast att de förbud som föreskrivs i dessa fördragsbestämmelser däremot inte omfattar regler som rör frågor som endast berör idrotten och som i sig inte har något med ekonomisk verksamhet att göra (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Walrave och Koch, punkt 8).

26 Vad gäller svårigheten att skilja mellan en idrottslig verksamhets ekonomiska och idrottsliga aspekter har domstolen i domen i det ovannämnda målet Donà, punkterna 14 och 15, medgett att regler eller praxis som är motiverade av icke-ekonomiska skäl hänförliga till vissa idrottsevenemangs speciella karaktär och sammanhang inte står i strid med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om fri rörlighet för personer och frihet att tillhandhålla tjänster. Domstolen har emellertid betonat att denna begränsning av tillämpningsområdet för bestämmelserna i fråga inte får gå utanför sitt eget syfte. Den kan således inte åberopas för att helt utesluta all verksamhet som rör en viss idrott från fördragets tillämpningsområde (domarna i de ovannämnda målen Bosman, punkt 76, och Deliège, punkt 43).

27 Av ovanstående följer att endast den omständigheten att en regel har rent idrottslig karaktär inte innebär att en person som utövar en verksamhet som styrs av denna regel eller den organisation som föreskrivit den faller utanför fördragets tillämpningsområde.

28 Om den aktuella idrottsverksamheten faller inom fördragets tillämpningsområde, är villkoren för att utöva denna verksamhet underkastade alla de skyldigheter som följer av de olika fördragsbestämmelserna. Härav följer att de regler som styr denna verksamhet skall uppfylla villkoren i dessa bestämmelser, vilka bland annat har till syfte att säkerställa fri rörlighet för personer, etableringsfrihet, frihet att tillhandahålla tjänster och konkurrens.

29 För det fall utövandet av denna idrottsverksamhet skall bedömas enligt fördragsbestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare eller frihet att tillhandahålla tjänster, måste det således fastställas huruvida de regler som styr denna verksamhet uppfyller villkoren i artiklarna 39 EG och 49 EG, det vill säga inte utgör sådana inskränkningar som är förbjudna enligt dessa artiklar (domen i det ovannämnda målet Deliège, punkt 60).

30 För det fall utövandet av denna verksamhet skall bedömas enligt fördragsbestämmelserna om konkurrens, måste det på samma sätt fastställas huruvida — i beaktande av villkoren i artiklarna 81 EG och 82 EG — de regler som styr verksamheten har utfärdats av ett företag, huruvida detta företag begränsar konkurrensen eller missbrukar sin dominerande ställning och huruvida denna begränsning eller detta missbruk påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

31 Även om det antas att dessa regler inte utgör inskränkningar i den fria rörligheten därför att de avser frågor som endast berör idrotten och i sig inte har något med ekonomisk verksamhet att göra (domarna i de ovannämnda målen Walrave och Koch samt Donà), innebär denna omständighet varken att den aktuella idrottsverksamheten nödvändigtvis faller utanför tillämpningsområdet för artiklarna 81 EG och 82 EG eller att dessa regler inte uppfyller villkoren i nämnda artiklar.

32 I punkt 42 i den överklagade domen fastslog förstainstansrätten emellertid att det förhållandet att rent idrottsliga regler inte har något med ekonomisk verksamhet att göra, vilket har till följd att dessa regler inte omfattas av tillämpningsområdet för artiklarna 39 EG och 49 EG, även innebär att dessa regler inte har något att göra med ekonomiska konkurrensförhållanden, vilket har till följd att de inte heller faller inom tillämpningsområdet för artiklarna 81 EG och 82 EG.

33 Domstolen anser att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning när den funnit att vissa regler utan vidare kan uteslutas från nämnda artiklars tillämpningsområde endast på grund av att de är att anse som rent idrottsliga med avseende på tillämpningen av artiklarna 39 EG och 49 EG utan att det dessförinnan är nödvändigt att fastställa huruvida dessa regler uppfyller villkoren i artiklarna 81 EG och 82 EG, för vilka det redogjorts i punkt 30 i förevarande dom.

34 Klagandena har därför fog för sitt påstående att förstainstansrätten felaktigt, i punkt 68 i den överklagade domen, har ogillat deras talan med motiveringen att de omtvistade antidopningsreglerna varken omfattas av artikel 49 EG eller av konkurrensrätten. Den överklagade domen skall därför upphävas utan att det är nödvändigt att pröva den första grundens övriga delar, eller de övriga grunder som klagandena har anfört.

Prövning i sak

35 Eftersom målet är färdigt för avgörande skall klagandenas yrkanden om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet prövas i sak, i enlighet med artikel 61 i domstolens stadga.

36 Domstolen erinrar om att klagandena har åberopat tre grunder till stöd för sin talan. De har lagt kommissionen till last att den ansett för det första att IOK inte är ett företag i den mening som avses i gemenskapens rättspraxis, för det andra att de omtvistade antidopningsreglerna inte utgör en konkurrensbegränsning i den mening som avses i artikel 81 EG och slutligen att deras klagomål inte innehöll några uppgifter som skulle kunna leda till slutsatsen att artikel 49 EG har åsidosatts.

Den första grunden

37 Klagandena har hävdat att kommissionen gjort en felaktig bedömning när den inte ansett att IOK är ett företag vad avser tillämpningen av artikel 81 EG.

38 Det är emellertid utrett att kommissionen vid prövningen av klagandenas klagomål med avseende på artiklarna 81 EG och 82 EG utgick ifrån att IOK skulle anses vara ett företag och, inom den olympiska rörelsen, en sammanslutning av internationella och nationella företag.

39 Denna grund vilar på en felaktig tolkning av det omtvistade beslutet och är därför verkningslös. Den skall följaktligen underkännas.

Den andra grunden

40 Klagandena har hävdat att det var fel av kommissionen att avslå deras klagomål med motiveringen att de omtvistade antidopningsreglerna inte utgör en konkurrensbegränsning i den mening som avses i artikel 81 EG. De har gjort gällande att kommissionen gjorde en felaktig tolkning av de kriterier som domstolen ställt upp i det ovannämnda målet Wouters m.fl. när den fann att de omtvistade antidopningsreglernas begränsande effekt på klagandenas handlingsfrihet var motiverad. Enligt klagandena är nämnda regler, i motsats till vad kommissionen funnit, inte enbart avsedda att skydda tävlingarnas integritet och idrottsutövarnas hälsa, utan de syftar även till att säkerställa IOK:s egna ekonomiska intressen. Det gränsvärde på 2 ng/ml urin som fastställs i reglerna motsvarar inte några vetenskapliga säkerhetskriterier. Reglerna är således alltför långtgående och går därmed utöver vad som är nödvändigt för att effektivt bekämpa dopning.

41 Domstolen konstaterar inledningsvis att klagandena har hävdat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den likställde det övergripande sammanhang i vilket IOK antog de aktuella reglerna med det sammanhang i vilket det nederländska advokatsamfundet antog de bestämmelser som domstolen hade att pröva i det ovannämnda målet Wouters m.fl. Denna grund har emellertid inte preciserats på ett sådant sätt att det är möjligt att pröva huruvida det finns fog för detta påstående.

42 Domstolen påpekar vidare att frågan huruvida en reglering är förenlig med de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna inte kan bedömas på ett abstrakt sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 1994 i mål C-250/92, DLG, REG 1994, s. I-5641, punkt 31). Alla avtal mellan företag eller beslut av företagssammanslutningar som begränsar handlingsfriheten för en eller flera av parterna omfattas inte nödvändigtvis av förbudet i artikel 81.1 EG. Vid tillämpningen av den bestämmelsen på ett konkret fall är det nämligen nödvändigt att beakta det övergripande sammanhang i vilket beslutet av företagssammanslutningen i fråga har fattats eller för vilket det medför verkningar, och, mer specifikt, dess syften. Det skall vidare undersökas huruvida de konkurrensbegränsningar som bestämmelserna ger upphov till är en nödvändig följd av dessa syften (domen i det ovannämnda målet Wouters m.fl., punkt 97) och huruvida de är proportionerliga i förhållande till dessa.

43 Vad avser det övergripande sammanhang i vilket de omtvistade reglerna antagits, har kommissionen med rätta ansett att det huvudsakliga syftet med dessa regler, vilket inte bestritts av någon av parterna, är att bekämpa dopning för att säkerställa att idrottstävlingar genomförs på ett rättvist sätt, vari även ingår att garantera lika möjligheter för idrottsutövarna, idrottsutövarnas hälsa, tävlingarnas integritet och objektivitet samt idrottens etiska värden.

44 Eftersom straff dessutom är nödvändiga för att säkerställa att dopningsförbudet efterlevs, skall straffens verkningar på idrottsutövarnas handlingsfrihet i princip anses vara en oskiljaktig del av antidopningsreglerna.

45 Även om det antas att de omtvistade antidopningsreglerna skall anses vara ett beslut av en företagssammanslutning som begränsar klagandenas handlingsfrihet, innebär detta emellertid inte att de nödvändigtvis utgör en konkurrensbegränsning som är oförenlig med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 81 EG,

eftersom de motiveras av ett legitimt syfte. En sådan begränsning är nämligen nödvändig för att idrottstävlingar skall kunna anordnas och genomföras på ett riktigt sätt och syftar till att säkerställa en sund tävlan mellan idrottsutövarna.

46 Även om klagandena inte har ifrågasatt detta syfte, har de icke desto mindre hävdat att de omtvistade antidopningsreglerna även har till syfte att säkerställa IOK:s egna ekonomiska intressen och att det är av detta skäl som det antas alltför långtgående regler, såsom de som har ifrågasatts i förevarande fall. Dessa regler kan således inte, enligt klagandena, anses som nödvändiga för att idrottstävlingar skall kunna genomföras på ett riktigt sätt och falla utanför tillämpningsområdet för artikel 81 EG.

47 Domstolen konstaterar härvid att de omtvistade reglernas repressiva karaktär och omfattningen av de straff som är tillämpliga vid överträdelse av dem kan ge negativa effekter på konkurrensen. För det fall det visar sig att det saknas grund för dessa straff, kan de nämligen leda till att en idrottsutövare omotiverat avstängs från tävlingar och således snedvrida villkoren för utövandet av den aktuella verksamheten. För att de inskränkningar som föreskrivs i dessa regler skall falla utanför förbudet i artikel 81.1 EG får de följaktligen inte gå utöver vad som är nödvändigt för att idrottstävlingar skall kunna genomföras på ett riktigt sätt (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet DLG, punkt 35).

48 Sådana regler kan nämligen visa sig vara alltför långtgående dels vad gäller att bestämma villkoren för hur skiljelinjen mellan straffbara och icke straffbara fall av dopning skall fastställas, dels vad gäller hur stränga dessa straff skall vara.

49 I förevarande fall har denna skiljelinje fastställts i de omtvistade antidopningsreglerna i form av ett gränsvärde på 2 ng/ml urin, där en högre halt av nandrolon i idrottsutövarens kropp utgör dopning. Klagandena har ifrågasatt denna regel och hävdat att det sålunda fastställda gränsvärdet har satts på en alltför låg nivå, som inte motsvarar några vetenskapliga säkerhetskriterier.

50 Klagandena har emellertid inte visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att denna regel var motiverad.

51 Det är nämligen utrett att nandrolon är en anabol substans vars förekomst i en idrottsutövares kropp kan medföra att denne förbättrar sina prestationer och att tävlingar som denne deltar i inte genomförs på ett rättvist sätt. Förbudet mot denna substans är därför motiverat med hänsyn till antidopningsreglernas syfte.

52 Det är även utrett att denna substans kan produceras endogent och att de idrottsliga organen, däribland IOK, för att beakta detta förhållande har medgett, i form av de omtvistade antidopningsreglerna, att det endast skall anses vara fråga om dopning om förekomsten av denna substans överstiger ett visst gränsvärde. Det är således endast om gränsvärdet, med hänsyn till vad som var känt inom vetenskapen när de omtvistade reglerna antogs eller när dessa tillämpades för att straffa klagandena år 1999, hade satts så lågt att detta fenomen inte kunde anses ha beaktats i tillräcklig mån som reglerna inte skulle kunna anses vara motiverade med hänsyn till syftet med dessa.

53 Det framgår av handlingarna i målet att vid den relevanta tidpunkten var den genomsnittliga endogena produktion som hade observerats i samtliga studier som då hade publicerats tjugo gånger lägre än 2 ng/ml urin och att det högsta observerade värdet av endogen produktion understeg gränsvärdet med nästan en tredjedel. Klagandena har hävdat att IOK, från och med år 1993, inte kan ha varit ovetande om risken, som förts fram av en expert, för att konsumtion av en begränsad mängd kött från okastrerade hangrisar var tillräcklig för att helt oskyldiga idrottsutövare skulle kunna överskrida det aktuella gränsvärdet. Det har emellertid under alla omständigheter inte visats att denna risk hade bekräftats av majoriteten av det vetenskapliga samfundet. Resultat av studier och försök som gjorts i detta avseende efter det omtvistade beslutet är vidare under alla omständigheter utan betydelse för bedömningen av detta besluts lagenlighet.

54 Mot denna bakgrund, och eftersom klagandena inte preciserat vid vilken nivå det aktuella gränsvärdet skulle ha satts vid den relevanta tidpunkten, går de inskränkningar som detta gränsvärde innebär för professionella idrottsutövare inte utöver vad som är nödvändigt för att säkerställa att idrottstävlingar skall kunna genomföras på ett riktigt sätt.

55 Klagandena har dessutom inte åberopat att de i det nu aktuella fallet tillämpliga och utdömda straffen skulle vara alltför långtgående, varför det inte kan anses styrkt att de aktuella antidopningsreglerna är oproportionerliga.

56 Den andra grunden skall därför underkännas.

Den tredje grunden

57 Klagandena har hävdat att förstainstansrätten gjort en felaktig rättstillämpning genom att i punkt 71 i den omtvistade domen underkänna deras argument att IOK:s regler innebär ett åsidosättande av bestämmelserna i artikel 49 EG.

58 Klagandenas talan vid förstainstansrätten avser emellertid lagenligheten av ett beslut som fattats av kommissionen efter ett förfarande med anledning av ett klagomål som ingetts med stöd av rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8). Härav följer att domstolsprövningen

av detta beslut nödvändigtvis måste inskränka sig till konkurrensreglerna såsom de följer av artiklarna 81 EG och 82 EG och att den följaktligen inte kan utsträckas till att avse frågan huruvida andra bestämmelser i fördraget har iakttagits (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 23 februari 2006 i mål C-171/05 P, Piau, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 58).

59 Oavsett av vilket skäl kommissionen underkände klagandenas argument med avseende på artikel 49 EG, är grunden som har åberopats av dem verkningslös och skall följaktligen underkännas.

60 Av vad som anförts följer att klagandenas talan mot det omtvistade beslutet skall ogillas.

Rättegångskostnader

61 I artikel 122 första stycket i domstolens rättegångsregler föreskrivs att domstolen skall besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas eller bifalls och när domstolen själv slutligt avgör tvisten. Enligt artikel 69.2 i dessa regler, vilken enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 69.3 i samma regler kan emellertid domstolen, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, eller om särskilda omständigheter motiverar det, besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad. I artikel 69.4 första stycket anges att medlemsstater som intervenerat skall bära sina rättegångskostnader.

62 Kommissionen har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena i huvudsak har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas med avseende på såväl rättegångskostnaderna i domstolen som rättegångskostnaderna i förstainstansrätten. Republiken Finland skall bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 30 september 2004 i mål T-313/02, Meca-Medina och Majcen mot kommissionen, upphävs.

2) Den talan som väckts vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-313/02 om ogiltigförklaring av det beslut som fattats av kommissionen den 1 augusti 2002 om avslag på det klagomål som väckts av David Meca-Medina och Igor Majcen ogillas.

3) David Meca-Medina och Igor Majcen förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna såväl i domstolen som i förstainstansrätten.

4) Republiken Finland skall bära sin rättegångskostnad.

Underskrifter